

Vážení kluci, milé holčičky!

Když mi bylo asi lolic, kolik je vám dnes, slyšel jsem poprvé, jak chodil Pán Ježíš s Petrem po světě; vyprávěl mi to můj dědeček, velmi hodný člověk.

A já jsem byl rád, že aspoň v těch pohádkách přišel Pán Ježíš taky k nám, do těch.

A když jsem je pak po mnoha letech znovu objevil ve svíce P. Julia Košnáře, nedalo mi to a chtěl jsem vám je pře vyprávět - tak, abyste tomu rozuměli i dnes, kdy mluvíme už trochu jinak, než mluvil můj dědeček.

Abyste se potěšili stejně, jako jsem se těšil já, když mi bylo lolic, kolik je dnes vám.

Váš
Tomáš

První skřivan

To bylo za času, když ještě chodil Pán Ježíš se svatým Petrem po světě.

Pán, štíhlý, přímý jako plamen, z kterého vychází klidné, tiché světlo, vpředu. Dva kroky za ním Petr, starší, pevný, s trochu nachýlenými zády a modrýma očima.

Tak šli, až přišli do jednoho kraje. Byl to divný kraj. Smutný, jako by to ani nebylo u nás. Kam oko dohlédlo, nerostl strom, nekvetl keř. Země vyprahla a rozpukala, ani tráva se v ní nechtěla uchytit. A v téhle pustině navíc panovalo mrtvé ticho – nezatípal tam ani ptáček: jakpak by taky, když nenašel větvičku, na kterou by si mohl sednout nebo kde by postavil hnízdo.

A to se zrovna otevíralo jaro a sluníčko už hřálo.

Petr se rozhlíží, zastavuje, loudá se za svým Mistrem – a pak už to nevydržel a povídá rovnou: „Pane, co je tohle za zemi? Je mi tu smutno. Zaplakal bych, když vidím takovou pustinu. Copak se tady někdo vůbec může cítit doma?“

„Máš pravdu, Petře,“ pokývl Pán hlavou, „je tu teskno.“

„Ale proč, Pane dobrotivý? Neříkal jsi onehdá, že Tvůj nebeský Otec stvořil svět pro lidi a z lásky? A že chtěl, aby se lidem na zemi líbilo? Že je dobrý sadař? A že jeho skutky Jej chválí?“

„Správně, Petře, dobře sis to zapamatoval,“ přikývl Ježíš.

„Tak jak to? To snad Tvůj Vševědoucí Otec na tenhle kout země zapomněl?“

Pán Ježíš se usmál a potřásl hlavou: „A neřekl jsem ti taky, Petře, že dobrý strom nese dobré ovoce, ale zlý strom ponese ovoce zlé?“

„To je právě to, Pane!“ začínal se rozčilovat Petr; on to byl hodný člověk, poctivý apoštol, ale trochu vznětlivý, do všeho hr. Proto mu taky brzo vypadaly vlasy, takže nahore pod svatozáří mu zářila lysinka, takové malé sluníčko.

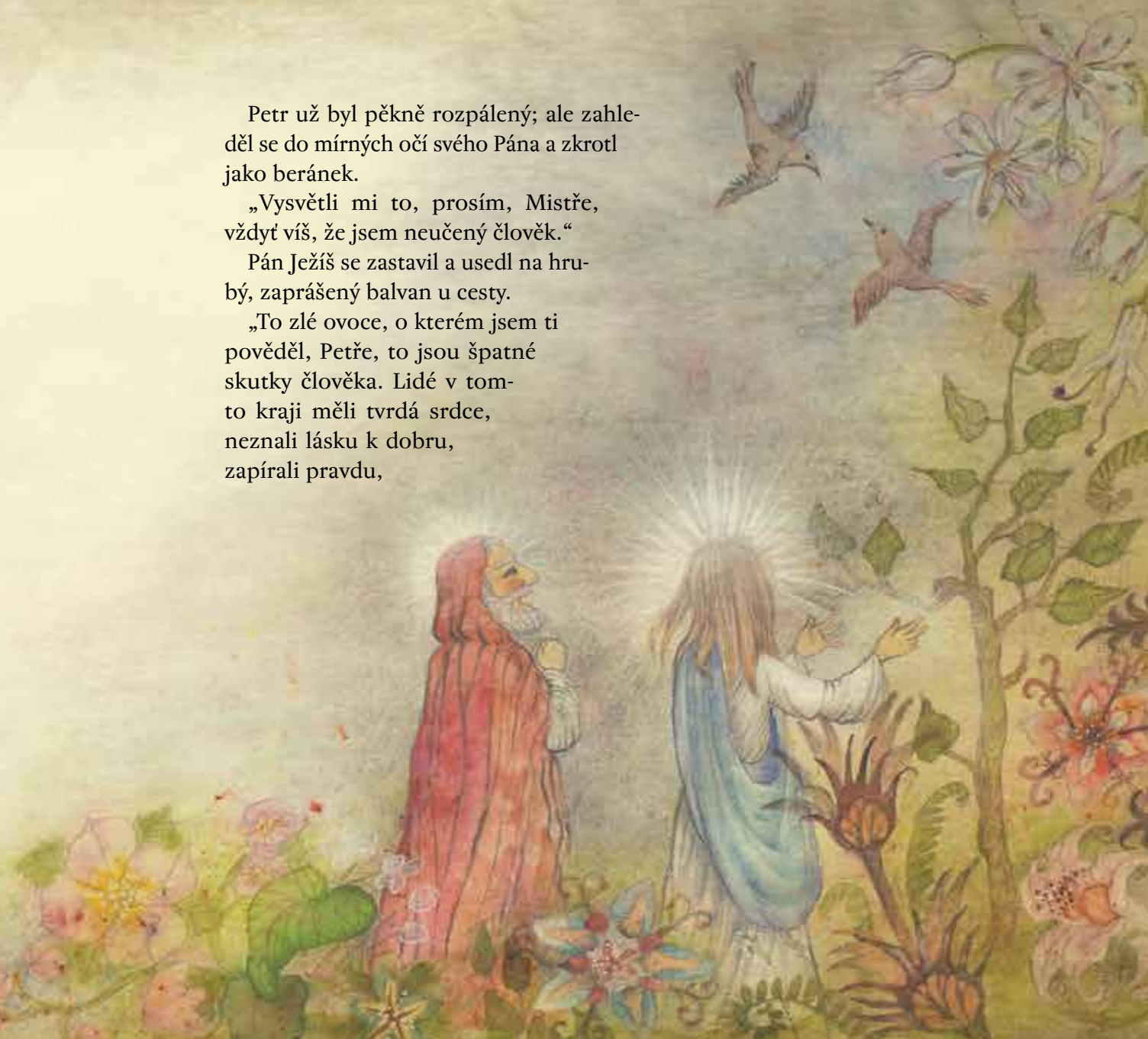
„To je to! Vždyť tady žádný strom žádné ovoce nést ani nemůže, protože tu žádný strom není! Ani pláně se tu kořínkem neuchytí! Co tohle má znamenat?!“

Petr už byl pěkně rozpálený; ale zahle-
děl se do mírných očí svého Pána a zkontroloval
jako beránek.

„Vysvětli mi to, prosím, Mistře,
vždyť víš, že jsem neučený člověk.“

Pán Ježíš se zastavil a usedl na hru-
bý, zaprášený balvan u cesty.

„To zlé ovoce, o kterém jsem ti
pověděl, Petře, to jsou špatné
skutky člověka. Lidé v tom-
to kraji měli tvrdá srdce,
neznali lásku k dobru,
zapírali pravdu,

zavrhli víru v Boha. Nemysli si, i tady bývala hojnost stromů, zahrady plné keřů a svěží tráva – ale tihle lidé si toho nevážili. Stromy vykáceli a nové nezasadili. Květiny vytrhali a poházeli podél cest. Proto tu ptáci přestali zpívat, proto je tu tak teskno, Petře. Můj Otec nezapomněl na tenhle kraj; to tenhle kraj zapomněl na Něj, a to, co vidíš, nejsou skutky mého Otce, ale skutky lidí.“

„Pane dobrý,“ zahořekoval Petr, „udělej něco pro ty lidi! Já vím, že si to nezaslouží, že jsou tvrdohlaví, skoupí a hloupí... ale přesto!“ Petr už celý planul, říkal jsem vám, že byl trochu hr. „Je mi jich líto!“

„Ty za ně prosíš, Petře?“ ptal se Pán Ježíš.

„Nemůžu jinak! Třeba už budou rozumnější a vlídnější, Mistře můj, smiluj se.“

„Jak myslíš,“ pravil vlídně Syn nebeského Otce, „buď podle tvého.“

A Ježíš vstal, vzal do ruky hůl svatého Petra a zarazil ji do země u cesty. Jakmile ji vytáhl – stál tam stromek! Pěkně obalený listím a plný pupenců, jen jen se rozvinout. A kam se Pán podíval, všude zvedaly hlavy květy a rozkvétaly.

Tohle se Petrovi náramně líbilo a už se těšil, jakou radost lidi budou mít, až to uvidí.

Zrovna kousek odtud na poli oral jeden rolník kamenitou zemi. Pot se z něj jen lil. Tak Petr hned k němu:

„To je počasíčko, co? A to okolíčko, jen se podívej, příteli...“

Ale ten člověk pro samou lopotu ani nezvedl hlavu od pluhu; nezastavil se, oči zabodnuté do země, oral, oral a hořekoval: „Ach, Bože, copak té dřině nebude nikdy konec? Co z toho života jeden má? Od svítání do soumraku, den co den, až do hrobu, pořád jen – ‚V potu tváře své chléb svůj dobývat budeš!‘ A nikde nic, co by potěšilo srdce, pohladilo duši.“

„Pane, slyšíš, jak ten člověk nařiká?“ zarmoutil se Petr.

„Slyším, Petře,“ pravil Pán Ježíš.

A orač lamentoval dál: „Nemá to konce, samá únava, pořád jen bolest! Lepší je mlčet; řečmi stejně pole nedoorám a sobě nepomůžu...“

„Hej, ty tam!“ zavolal na něj Petr, ale chlapík si ho ani nevšiml, jak byl zabrán do své otročiny.

„Co teď?“ pohlédl Petr na Pána svýma modrýma očima. „Mistře, řekni něco!“

„Mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší.“

„Ale... co budeme dělat?!“

A tehdy Ježíš zvedl ze zoraného pole hroudu, požehnal ji a hodil do výše.

Hrudka se proměnila v ptáčka – a ten začal zpívat!

Oráč to zaslechl a zvedl hlavu. A jak ptáček letěl třepotavě výš a výš, hleděl člověk za ním do modra nebe a srdce v něm poskočilo.

A vzpomněl si, že někde tam je nebeský Otec, který ho vidí a ví o jeho lopotě. Setřel si pot s čela a vzdal Mu díky za toho zpěváčka-těšitele.

A to byl první skřivan.

Slavík

Pán Ježíš s Petrem potom chodili dál světem, od dědiny k dědině, až přišel večer. Květy se už zavíraly – ale ještě voněly – a ptáci se chystali na noc. Také svatému Petrovi se už chtělo spát.

Rozhlíží se po okolí a najednou vyhrkne: „Pane, vidíš ten ovčín? Tam by se to spalo! Stačí přelézt přes ohradu a...“

„Petře,“ pokáral ho Pán, „ty nevíš, že ten, kdo do ovčína vstupuje jinudy než dveřmi, je zloděj a nepoctivý člověk? Dveřmi vstupuje přece jenom pastýř, ovce slyší jeho hlas a poznají ho, a proto za ním jdou. Jakkak bychom tedy mohli my lézt přes zeď jako zloději?“

„Inu, jen mě to tak napadlo, kdepak zloději, chraň Bůh zloději – ale podívej, Pane, Tvé je přece všechno na světě, takže i ten ovčinec, čili kdybychom přece jen přelezli...“

„A to mám dávat lidem špatný příklad, příteli? Petře, Petře, bude to ještě dlouho trvat, než z tebe bude dobrý apoštol...“

„Tak odpusť, Pane, jako bych nic neřekl,“ zamumlal Petr. „Půjdeme dál.“

Potom Petr našel za vesnicí jeden stoh a tam že se uvelebí. Tentokrát Pán souhlasil. Lehli si, popřáli si dobrou noc – ale ne a ne usnout! Kolem hlavy jim zničehonic začaly poletovat a zlobně bzučet mouchy: ono se ne nadarmo říká, že ten čert, který se jmenuje Belzebub, je pánem much.

Černý roj se tam točí pořád dokola a nechce dát pokoj znaveným poutníkům.

Petr se ohání vpravo vlevo – plác do prázdna! – a už se chtěl ozvat a něco peprného říct – ale tu vám zahlédne takového malého, nevzhledného ptáčka. Kde se vzal, tu se vzal.

Nejspíš chtěl Pánu ještě na dobrou noc zazpívat. Nadechl se: pípнул poprvé, pípнул podruhé – a hned toho zase nechal. Moc se mu to nepovedlo. A styděl se celým ptačím srdcem za svůj nepěkný hlásek.

Tak se ptáček jen tak bezradně rozhlíží; a mouchy bzučí čím dál dotěrněji. Tu ten nevýrazný zpěváček-ostrý zobáček z nouze, když nic

jiného, začne chytat a odhánět protivné mouchy, které bzučí kolem Ježíšovy hlavy. Aby měl Pán alespoň na chvíli pokoj.

Ježíš se na něj zadíval laskavými očima a jen nepatrně pokynul tomu tvorovi s chudým peříčkem. Snad i něco zašeptal.

A tu se, Pán Bůh ví jak, hrdlo toho maličkého, škaredého pěvce rozklokotalo písni; překrásnou, lahodnou, tklivou písni – a mouchy byly ty tam, jak zněla ta nadpozemská melodie. Svatému Petrovi se z té krásy skoro chtělo plakat.

A to byl slavík, který dodnes zpívá, když slunce už zapadlo.

Jak vznikly houby

Apoštol Páně, svatý Petr, nebyl hned svatý.

Právě cesty s Pánem Ježíšem po světě ho měly učit pokoře, trpělivosti a skromnosti.

Jednou se zase vydali na cestu, bylo to časně zrána. Vzduch voněl zemí a kvítím, ale byl ještě chladný, protkaný lehkou mlhou. Na východě se klubalo slunce a v trávě zářily kapky rosy jako dýmáky. Celý svět mlčky jásal, a jásal i srdce našich poutníků.

Svatý Petr ovšem jásal nahlas. Jako kdyby radost vytáhla stavidla veškeré jeho výmluvnosti.

„Život je tak dobrý, Pane! Proto vím, že i jeho Stvořitel je dobrý: to On dal světlo slunci, aby naše oči viděly! A tělu, aby mohlo dýchat, daroval čistý vítr a také všechny zvuky, aby slyšelo! A aby přivonělo, dal také tyhle neodolatelné vůně, aby se z nich mohlo radovat! A kolik chutí nám dopřál, abychom mohli ochutnávat!

A kromě toho určil různým věcem rozměry, proto máme hmat, a přidal nebeské ptactvo a ryby a ovoce, a dal ze země vyrůstat léčivým bylinám!“

„Dobře mluvíš, amen,“ přerušil Mistr jeho horlivou řeč. „Chod jen dál ve světle, ať tě nezachvátí tma. Protože kdo chodí ve tmách, neví, kam jde.“

To Petra zarazilo: „Pane, promiň, ale jak mám chodit ve světle, když se večer setmí, nebo když je noc a měsíc a hvězdy nesvítí?“

„Petříčku, kolikrát ti mám opakovat, že k tobě mluvím v obrazech, podobnostech? Zamysli se nad nimi, a budeš-li moje přikázání zachovávat tak, jako já zachovávám přikázání svého Otce, zůstane v tobě radost a tvé srdce se bude usmívat. To je to světlo, o kterém ti vyprávím.“

„Aha!“ luskl prsty Petr, „už jsem se zamyslel a rozumím tomu! O mě strach neměj, Pane, já Tvá přikázání vždycky dodržím! To je přece úplně jasné...“

„Tos řekl ty, Petře.“ – A šli dál.

Tepla přibývalo. Paprsky vytáhly rosou a začaly spalovat zemi; bylo parné léto. Petrova dobrá nálada pohasínala. Měl hlad. A žízeň. Jeho síly ochabovaly. Blížilo se poledne. Petr se potil, odfukoval, vzdychal a trochu klopýtal.

Pán Ježíš nic.

Konečně dorazili ke vsi. Zahlédli střechy, až když byli skoro u ní, tak pěkně byla schovaná v údolí mezi korunami stromů.

„Pane,“ osmělil se Petr, „mám hroznou žízeň. Jestli proti tomu nic nemáš, zastavil bych se u prvního stavení a požádal o vodu.“

„Jen směle do toho, Petře,“ usmíval se Ježíš, „Víš přece, že je psáno: tlučte, a bude vám otevřeno, prostě a bude vám dáno.“

„Ano, ano,“ horlil Petr, „a taky ‚přej, a bude ti přáno, dej a bude ti přidáno‘.“ (Tohle si ale Petr přidal.)

„Tak už běž a zbytečně nemluv,“ na to Pán, „popros jen o trochu vody.“

On Pán Ježíš moc dobře věděl, co Petra žene do toho stavení, kromě žízně. Z oken se totiž široko daleko nesla neodolatelná vůně čerstvě napečených koláčů.